Política | Pep Martí i Vallverdú | Actualitzat el 17/05/2021 a les 20:40

L'embat de governar en coalició

«Uns responsables que no són capaços de gestionar bé el dia a dia tampoc ho seran de dissenyar escenaris a llarg termini o repúbliques de futur»

El preacord entre Esquerra Republicana i Junts per constituir un Govern per a Catalunya i investir el candidat Pere Aragonès posa fi a tres mesos de negociacions feixugues i de bloqueig polític, que en els darrers dies havien posat la nova legislatura a un bri del penya-segat. Hi haurà Govern, i tornarà a ser de coalició si les bases de Junts ho avalen tal com es preveu. En la presentació de l'acord feta aquest dilluns per Pere Aragonès i Jordi Sánchez s'han donat detalls de l'estructura de l'executiu i s'ha notat l'esforç per oferir una imatge de sintonia. L'anunci ha arribat curiosament en el dia mundial del reciclatge responsable i cal esperar que el nou executiu sabrà depurar els trets que han dut la política catalana a un cul-de-sac.

En molts aspectes, el govern sobiranista ha estat un model de com no ha de funcionar un executiu de coalició. Catalunya ha perdut molt de temps i acumula un munt de temes urgents que exigeixen posar-se a treballar immediatament. No hi ha pla B en un moment com l'actual. El repte és doble: que els socis demostrin que es poden entendre de manera lleial i alhora que governin bé. Aquest serà el primer embat democràtic que hauran de guanyar. Si ho aconsegueixen, contribuiran a incrementar la moral cívica i faran més creïbles moltes afirmacions repetides cada dia.

Catalunya ha estat històricament el país de la península Ibèrica amb més lligams amb la política europea. Ho ha estat també en una certa normalitat pel que fa a la formació de governs de coalició després del llarg predomini pujolista. Això es va plasmar en les aliances de tres forces durant els tripartits, tot i que també aquí es van viure continus episodis d'inestabilitat. Però en això es va passar al davant d'Espanya, que fins aquesta legislatura no ha viscut l'experiència d'un executiu de forces coalitzades.

Encara no sabem si els dirigents independentistes han après la lliçó i si són conscients del que s'estan jugant. Aviat ho sabrem. La llista dels qui voldrien que el nou acord fracassés és llarga, i descomptats alguns excitats del camp sobiranista, aplega tots els enemics de Catalunya, els que volen que el país no se'n surti. D'aquí l'exigència de fer bé les coses. No ens hauríem d'enganyar en això: uns responsables incapaços de gestionar bé el dia a dia no ho seran tampoc de dissenyar escenaris a llarg termini o repúbliques de futur. La retòrica ja no dona més de si i quan s'esgota i es fa repetitiva, acaba avorrint i pot acabar sent ridícula.

Ara s'obre una nova etapa, que cal esperar que desmenteixi els pronòstics dels més escèptics. Probablement no hi haurà moltes més oportunitats per al sobiranisme per demostrar que és capaç de governar. Intentar ridiculitzar la Generalitat presentant-la com unes "engrunes", a banda de ser mentida, és un recurs massa fàcil per amagar que aquestes "engrunes" els hi van grans a alguns.